

[Kai Moltke.]

For så vidt er jeg glad for, at justitsministeren her giver det svar, at vi også har disse tosidige aftaler, og at oplysningerne om, at sagerne forsinkes, når de går gennem Interpol, er forkerte, men på den anden side vil jeg tro, at vi netop her har et af de nordiske problemer, hvor et praktisk samarbejde på stedet kunne være uhyre gavnlige, hvis det blev til et led i en daglig virksomhed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kampmann* til justitsministeren:

„Med hvilken begrundelse har ministeren afslået at give politisk asyl, subsidiært arbejds- og opholdstilladelse, til en amerikansk statsborger, hvorved man har underkendt Dansk Flygtningehjælps indstilling i den pågældende sag, og anser ministeren stadig den principielle redegørelse fra Dansk Flygtningehjælp af 11. november 1969 om desertører for at være i overensstemmelse med regeringens opfattelse?“

Skriftlig begrundelse.

Den 12. oktober 1970 anmodede en amerikansk statsborger om politisk asyl i Danmark. Som begrundelse blev anført, at han var indkaldt til session i USA, og af etiske og politiske grunde turde han ikke tage risikoen for som soldat at blive sendt til Vietnam.

Den 28. januar 1971 blev Dansk Flygtningehjælp i overensstemmelse med gældende aftale med justitsministeriet bedt om at afgive indstilling i den pågældende sag.

Dansk Flygtningehjælp anførte, at selv om den pågældende ikke kunne anses for at være politisk flygtning i Genèvekonventionens snævre forstand, måtte de danske myndigheder også i spørgsmålet om desertører acceptere et videre flygtningebegreb som basis for asylret, således at en person, der flygter fra sit hjemland for at undgå at deltage i en krig, i relation til de danske myndigheder måtte betragtes som politisk flygtning. At den pågældende havde gyldigt amerikansk pas måtte være uden større betydning, idet formålet med flygtningearbejdet netop måtte være at undgå, at perso-

ner, der handlede ud fra en alvorlig politisk overbevisning, skulle rejse rundt i verden uden fast opholdssted.

Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til sin redegørelse af 11. november 1969 om den stillingtagen, regeringen bør tage til desertører, der søger ophold her i landet som flygtninge. Det hedder heri, at

„det er Dansk Flygtningehjælps opfattelse, at en person kan betragtes som politisk flygtning også i de tilfælde, hvor den straffbare handling (unddragelse af militærtjeneste) alene er motiveret af en politisk indstilling, uden at dette motiv medfører særlig eller forhøjet straf“.

Det hedder endvidere, at det er Dansk Flygtningehjælps opfattelse, at Danmark normalt bør give politisk asyl eller i hvert tilfælde opholds- og arbejdstilladelse til sådanne personer.

Det har været min opfattelse, at regeringen de facto har anerkendt denne redegørelse fra Dansk Flygtningehjælp.

Den 16. februar 1971 efter justitsministerens afslag fik ministeriet forelagt en kopi af en faktisk indkaldelsesordre til den pågældende om direkte at melde sig til hæren den 14. januar, altså medens hans asylansøgning blev behandlet i Danmark.

Der kan citeres fra sidste afsnit af indkaldelsesordren:

„Willful failure to report at the place and hour of the day named in this order subjects the violator to fine and imprisonment“.

Der kan derfor ikke herske tvivl om, at den pågældende er hjemfalden til straf af politiske grunde, såfremt han vender tilbage til USA.

Det fremgår desuden af asylansøgningen af 13. oktober 1970, at den pågældende ultimo august indsendte en ansøgning til myndighederne i Texas om at blive militærnægter. I et brev fra de amerikanske myndigheder svarede man ikke konkret på ansøgningen, men indkaldte ansøgeren til diverse undersøgelser. Ansøgeren har imidlertid anset det for farligt for sin person at vende tilbage til USA på grund af de politiske forhold der.

I en rapport fra Amnesty International er det desuden blevet tydeligt dokumenteret, at den nylig indførte formelle mulighed i